

INTERVIEW

Ikke altid åbenhed

Ikke alle adopterede ønsker kontakt til deres første familie. Det slår en voksen adopteret fast.

AF ANNA BRIDGWATER

Anne Nim Pedersen blev adopteret fra Sydkorea, da hun var fire måneder gammel. Hun voksede op i Vejle, er i dag 38 år og arbejder som PR-konsulent i TV 2's kommunikationsafdeling. Hun har mødt sin biologiske familie for ti år siden, men havde ingen kontakt til Sydkorea som barn. Når Anne Nim Pedersen i dag taler om åben adoption, så ligger

det hende på sinde at slå følgende fast: »Som adopteret skal man hverken blive splittet, fordi man ikke kan få kontakt, og man skal heller ikke blive splittet, fordi man tvinges til kontakt.«

Så tilføjer hun: »Det er desuden ekstremt vigtigt, at adoptioner foregår under ordentlige forhold for alle parter.«

- ◀ Anne Nim Pedersen på sin arbejdsplads, TV 2. Anne har som voksen besøgt sin første familie i Sydkorea, men hun er glad for, at hun ikke kendte dem, da hun var barn.

Hvad er det første, du tænker på, når du hører ordene »åben adoption«?

Jeg tænker risiko for splittelse, og for hvis skyld skal adoptionerne være åbne? I min optik er der flere ulemper end fordele. Man må tage hensyn til barnet, men er et barn i stand til at beslutte eller mene noget om det? Det tror jeg ikke. Jeg synes, det er en god ide, at grænsen er ved de 18 år som nu. Jeg er ikke begejstret ved tanken om, at jeg skulle være påduttet en kontakt med min biologiske familie gennem min opvækst.

Hvad tænker du på, når du siger splittelse?

Jeg tænker på, at den adopterede – og da især hvis vi taler om et barn – kan komme til at føle sig som et skilsmissebarn, fordi det måske både vil føle et tilhørsforhold og en form for loyalitet over for sin biologiske familie og sin adoptivfamilie.

Kan man sammenligne splittelsen med den splittelse, et skilsmissebarn oplever?

Ja, det vil jeg mene. Man kan i hvert fald drage visse paralleller. Tænk, om man skulle have to familier at forholde sig til. Hvis man ikke selv har lyst til at involvere sig i sit biologiske ophav, så ville det risikere at blive en sur pligt. Jeg oplevede at blive kontaktet af mit biologiske ophav, men det skyldtes udelukkende, at Civilretsdirektoratet ændrede praksis i 2003, så alle henvendelser fra biologiske familier blev sendt ud. Jeg havde ikke haft ønske om det. Derfor havde min henvendelse ligget i en del år. I begyndelsen havde jeg ikke direkte kontakt med min familie i Korea – det hele kørte over adoptionsbureauet. Da jeg som 26-årig endte med at tage til Korea med en veninde i 2004, var jeg ikke drevet af en kæmpe lyst, men mere af angst for at komme for sent, hvis lysten skulle indfinde sig på et senere tidspunkt. Men mine biologiske forældre var dengang over 70 år. Faktisk oplevede jeg det som en »forstyrrelse«, at mit biologiske ophav gerne ville i kontakt, selv om jeg sagtens forstår det fra deres side. Jeg fik også den opfattelse, at nogle af dem gerne ville komme til Danmark. Jeg følte mig en smule presset over det, og min mor – altså hende i Vejle – syntes, det kunne være så spændende. Jeg snakkede med en psykolog, der havde forstand på adoptioner, og hun gjorde det klart, at jeg bare skulle stå fast og sige fra over for et eventuelt besøg fra Korea.

Hvordan skal man i en åben adoption takle den situation, at førstefamilien måske beder om økonomisk støtte?

Det ved jeg ikke, og det kan da også være én af mine bekymringer. Nu har jeg ikke selv adopteret noget barn, men med fare for at lyde firkantet vil jeg sige, at når man adopterer, er det for at blive forældre til et barn, så er det ikke for at skulle hjælpe en hel familie.

I din optik, hvor meget kontakt til eller viden om førstefamilien er optimalt for et adopteret barn?

Jeg bliver en lille smule træt, når jeg hører nogen sige, at det er et grundelement i mennesket at ville finde sit ophav, og at mange adoptivbørn undrer sig over, hvem deres forældre er. Virkeligheden som adopteret er ikke kun som det, man ser i Sporløs. Jeg er 38 år, og det har aldrig været vigtigt for mig. Jeg har aldrig været på identitetsjagt for at finde nogen, som jeg kunne spejle mig i. Jeg er enebarn, så som barn spekulerede jeg på, om jeg havde søskende, men det var ikke noget, som fyldte specielt meget. Helt basalt tænker jeg, at det kunne være fint at vide, hvorfor man er bortadopteret, hvis der er et ønske om det. Den henvendelse, jeg fik fra den biologiske familie i sin tid, fyldte ikke meget mere end tre linjer. Der stod i alt sin enkelthed, at jeg blev bortadopteret på grund af familiens dårlige økonomiske situation, og at familien gerne ville vide, om jeg havde det godt i dag.

Hvad anbefaler du mht. åbne adoptioner?

Man skal klart være varsom med at lave ens regler, for adopterede og deres behov er meget forskellige. Jeg har aldrig følt mig splittet mellem Danmark og Korea, og det samme gælder for andre adopterede, som jeg kender. Men selvfølgelig forekommer det. For mit vedkommende er det sådan, at jeg er født i Korea, men Danmark er mit hjem.

Jeg synes ikke, at man som adopteret skal påtvinges en relation med sit biologiske ophav, hvis man ikke ønsker det. Hvis den adopterede har et behov, kan han/hun selv tage stilling til det som 18-årig. Nu taler jeg i første omgang ud fra min egen situation og det faktum, at jeg kom til Danmark, da jeg var fire måneder. Det er noget helt andet ved adoptioner, hvor der er tale om et større barn. De husker alt. De har et andet sprog og en anden kultur, når de bliver bortadopteret. Det er en helt anden diskussion, men jeg synes virkelig, man skal se på, om et barn kan være for gammelt til at blive adopteret. ■